

anden, søger de at opnaa specielle Fordele for deres eget Lands Produktion, hvor dette Lands Produktion ikke direkte kommer i Konkurrence med Udlandets, og derfor kan Traktaten rolig ende med en Mestbegunstigelsesklausul, thi denne giver ikke de konkurrerende Lande det samme Fortrin undtagen i rent formel Henseende. Lad mig nævne blot et eneste Eksempel for at illustrere, hvad jeg mener. Man laver i Svejts en Ost, som vi herhjemme alle kender under Navnet „Svejtserost“, og som man i Tyskland betegner som „Emmenthalerkäse“. Denne Osts særlige Smag og Konsistens er betinget af de ejendommelige Naturforhold i Svejts. Naar man nu fra svejtsisk Side i Handelstraktater overfor Tyskland, Frankrig o. s. v. betinger sig Toldfrihed eller en særlig lav Told, ikke for Ost i ubestemt Almindelighed, men for Emmenthalerkäse, kan det ikke hjælpe de konkurrerende Lande paa det tyske Marked, f. Eks. Frankrig, der ogsaa udfører megen Ost til Tyskland, at de har en Mestbegunstigelsesklausul, thi i Kraft af denne har Frankrig kun Tilladelse til at indføre ikke „Ost“, men Emmenthalerkäse til den samme lave Toldsats som Svejts, men da Frankrig ikke er i Stand til at lave Emmenthalerkäse, kan det i og for sig være det fuldstændig ligegyldigt.

Hvad det gælder om ved enhver Traktat, er altsaa at udvælge de Varer, som er saa specielle for Landet, at selv om alle andre ogsaa faar Lov til at indføre dem til det fremmede Marked, er denne Indrømmelse kun af rent formel Art og kommer realiter ikke til at betyde noget. Og for Danmarks Vedkommende er der jo en Vare, som i allerhøjeste Grad er af en saadan Karakter, nemlig det danske Smør. I det Øjeblik Tyskland nedsatte sin nu meget høje Smørtold, vilde i Kraft af Mestbegunstigelsesklausulen — og man kunde aldrig tænke sig at opnaa en Traktat med Tyskland, uden at den endte med en Mestbegunstigelsesklausul — ogsaa Frankrig og Rusland komme til at nyde godt af den samme lave Toldsats, som blev Danmark tilstaaet, men ikke desto mindre vilde Danmark særlig komme til at nyde godt af den, fordi vi har skabt en bestemt Type af Smør, som man har Smag for i Berlin, Hamborg og Nordtyskland, og vilde kunne erobre Markedet, ligegyldigt om der til samme lave Toldsats trængte sødt fransk Smør ind fra den ene Side og sibirisk Smør fra den anden Side.

Da dette Spørgsmaal blev rejst over-

for den udenrigsministerielle Kommission eller det udenrigsministerielle Udvalg, virkede det imidlertid paa samme forvirrende Maade, som det plejer at virke i danske Forsamlinger: man rejste det efter min Mening yderst upraktiske Spørgsmaal, om man ikke skulde gaa hjem hver til sit Ministerium, Embedsmændene fra Handelsministeriet til Handelsministeriet, Embedsmændene fra Udenrigsministeriet til Udenrigsministeriet og Embedsmændene fra Finansministeriet til Finansministeriet, og spørge de højtærede Ministre, om Danmark nu vilde skifte hele sit System og gaa over fra udelukkende Mestbegunstigelsestraktater til Mestbegunstigelsestraktater i Forbindelse med Særtraktater. Dette er efter min Mening en fuldstændig bagvendt Maade at tage Spørgsmaalet paa at ville have en principiel, almengyldig Løsning først. Det vil være meget klogere at gennemgaa Traktat for Traktat og faa de erhvervsdrivendes Ønsker at vide, og da vil det vise sig, at der er mange Tilfælde, hvor de erhvervsdrivende paa ingen Maade vil forlange nogen Særtraktat, mange Tilfælde, hvor de hverken behøver den eller vil kræve den. Nuvel, saa behøver man ikke at forandre Princippet eller Systemet for disse Traktaters Vedkommende. Der vil være nogle Tilfælde, hvor de erhvervsdrivende vil forlange det, og saa kan man for det enkelte Lands Vedkommende tage Spørgsmaalet rent isoleret. Lad os dog først komme til Bunds i det rent konkrete: Hvor ligger vore Interesser, hvor ligger vore Ønsker, hvad er det, vi skal stræbe hen til? saa kan vi bagefter komme til at foretage de store Systemforandringer, som dog til syvende og sidst maa være afhængige af de rent konkrete Undersøgelser. Dette vil jeg tillade mig at henstille til den højtærede Udenrigsminister og den højtærede Handelsminister ligesom ogsaa til den højtærede Finansminister.

Jeg har dernæst et Spørgsmaal at rette til den højtærede Handelsminister, nemlig om, hvorvidt Bestræbelserne for at faa en Reform af den nuværende Lovgivning om fremmedes Handelsberettigelse — Forordningen af 8. Juni 1839 — skulde være fuldstændig indstillede, hvilket jeg i bekræftende Fald i høj Grad vilde beklage. Den højtærede Minister vil vide, at Andragender fra danske Repræsentanter for udenlandske Huse er indleverede til ham, og at der vedblivende i de paagældende Næringskredse er en meget stor Trang til at faa denne fuldstændig forældede Lov-